

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Iterum videbo vos, & gaudebit cor vestrum, & gaudium vestrum nemo
tollet à vobis. De Christo nos vidente plus esse debet gaudii, quàm de
nobis Christu[m] vide[n]tibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

de quo tanquam de sibi suisque opposito, Dominus dicit; *Mundus gaudet, vos autem contristabimini.* Hoc enim ipso vel maxime mundum sibi odiosum & infernum demonstrat Christus, quod his mundus lætetur & gaudeat quæ Christus nolle; unde si propter quod unumquodque tale est, & illud majus, certe ipsa mundi jucunditas magis est in visa Christo quam mundus qui propter talem jucunditatem infernus est & gravi maledicto feriat: *Vae vobis qui ridetis nunc, quia lugentibus, & flebitis.*

Quantum igitur homini Christiano longe est illud jucundius, quod Christo volente & probante fit, quam quod ipso nolente & reprobante procuratur: tantò certe tristitia, quæ ab illo est, magis jucunda est, quam quæ à mundo jucunditas; unde hoc Davidicum merito possit unusquisque Deo profiteri. *Quia melior est dies una in atris tuis super millia: Elegi abjectus esse in domo Dei mei, magis quam habitare in tabernaculis peccatorum.* BONA vox, eligenda vox: ipse elegit abjici in domo Domini, sed ille qui in visavit ad convivium, eligentem inferiorum locum, vocat ad superiorem, & dicit illi, ascende. Vide supra in hac parte, Dominicam 1. post Pascha, ubi de fontibus Salvatoris, & aquis inde hauriendis in gaudio. Nec non infra, de piis lachrymis, Feria 4. quæ est vigilia Ascensionis Domini. Feria item 4. hebdomadæ tertiæ, partis 3. de Beatitudinibus Evangelicis quarum illa est jucundissima: *Beati qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur.*

2. VERITAS PRACTICA.

De Christo nos vidente plus esse debet gaudii, quam de nobis Christum videntibus.

Sic ipse Dominus: *Iterum videbo vos, & gaudebit cor vestrum.*

Sensus autem & ratio propositæ veritatis est, quod circa Christum Dominum plus esse debet, quam circa nos, sacræ illius dilectionis & observantiæ, qua toti acquiescamus in ejus ordinationibus acceptandis, colendis, exequendis. Hoc jam est enim Christum nos videre, cum nobis providet, cum de nobis

Hayne vsus Pars II.

ordinat & statuit, prout ipse velit. Hanc autem ejus voluntatem verus amator & cultor Christi, longè magis amat quam ipsum seu quam quid seipsum spectare videat: dicitque illi corde magno & animo volenti, quod Ethai suo Regi Davidi: *Vivit Dominus, & vivit Dominus meus Rex, quoniam in quocunque loco fueris Domine mi Rex, sive in morte, sive in vita, ibi eris servus tuus.*

Sed ubicunque est plus dilectionis, plus inde est etiam gaudii; cum, ut supra dictum est, gaudium sit amoris proprietates quæ talis tantaque est, qualis est ipse amor unde profluit. Quapropter Sapiens: *Gaudium, inquit, justo est, facere judicium:* quasi diceret, cum justus in quantum justus judicium præcipiè diligit, sic gaudium illi est, facere judicium. Unde ipse Dominus: *Si diligeretis me, gauderetis utique, quia vado ad patrem.* Sic indicaretis me diligere, quia de me gauderetis.

Paret igitur evidenter, quod de Christo plusquam de nobis gaudendum est; aut negandus illi amor qui amorem nostri superat; nam quanto superior fuerit horum alteruter amor, tantò & gaudium ceterique affectus prævalebunt. *Pondoribus suis aguntur omnia. Pondus meum, amor meus, eo feror, quocunque feror.* Sic de se quisque, quod sanctus Augustinus.

Jam verò velle sine Christum minus quam te diligere? velle sine Christo te præferre? Quid putas porro vellent Christus, cum in Evangelio toties odium nostri, ferendamque crucem ita præciperet, ut nullum alioquin se dignum esse, neque suum fore discipulum, affirmaret? Potestne pro Christo te odisse, nec amare Christum plus quam teipsum? Certè non potes, cum odium illud nihil sit aliud quam ordinatus tui amor, non sit autem ordinatus, nisi plus Deum sive Christum ames quam teipsum, ut expressè docet D. Thomas, cum nec teipsum nec alium possis diligere nisi propter ipsum Deum, tanquam finem ultimum nostræ dilectionis & totius nostri, unde ex toto est diligendus corde, tota mente, totaque vi, neque de illo toto quidquam demendum, quam prout ille permiserit; ut fusè in 4. parte, Dominica 17. demonstratur.

Itane verò sic illum diligis? itane de illius voluntate gaudes, quando repugnat tuæ, sicut de tua, quando completur hinc expavescere, hinc formida quod agebat Dominus;

Oo Cognovi

2. Reg. 15.

Prov. 21.

Joan. 14.

L. 13. Con- fess. c. 10.

Matt. 10.

2. p. q. 2. 62

Mat. 5. Cognovi vos, quia dilectionem Dei non habetis in vobis. Cognovi vos, & vos vobis cognoscendos scitavo ex vestris gaudiis, quæ sunt amoris vestri certa signa. Numquam hæc tremens expende: Nemo mittens manum suam ad aratrum, & aspiciens retrò, aptus est regno Dei. Nemo addictus colendo Christo, quidquam aliud respicit quo magis afficiatur, sive gaudio sive tristitia; vel si quid aliud aspicit non est aptus Christo hic colendo, & Christo in cælis fruendo. Nam quod est valde notandum, amor cœlestis sive amor beatorum in cælo talis est, ut ipsi Deum plurtquam se diligant, nec se orantino nisi propter ipsum amēt, unde fit ut de Deo magis quam de se gaudeāt.

Tract. de dilig. Deo. Audi sanctum Bernardum: Quoniam Scriptura loquitur Deum omnia fecisse propter semetipsum, erit profecto ut factura sese quandoque conformet & concordet Auctori. Oportet proinde in eundem nos affectum quandoque transire, ut quomodo Deus omnia esse voluit propter semetipsum, si nos quoque nec nos ipsos nec aliud aliud fuisse vel esse velimus, nisi aequè propter ipsum, **OB SOLAM VIDELICET ILLIUS VOLUNTATEM, NON NOSTRAM VOLUNTATEM.** Delictabit sanè non tam nostra vel sopita necessitas, vel sortita felicitas, quam quod ejus in nobis & de nobis voluntas adimpleta videbitur: quod & quotidie postulamus in oratione cum dicimus: Fiat voluntas tua sicut in cælo & in terra. O amor sanctus & castus, & dulcis & suavis affectio. O pura & desecata intentio voluntatis; eò certe desecatio & purior, quòd in ea de proprio nil jam admixtum relinquitur; eò suavior & dulcor, quo totum divinum est quod sentitur. Sic affici, deificari est. Quomodo filla aqua modica multo infusa vino deficere à se tota videtur, dum & saporem vini induit & colorem; Et quomodo ferrum ignitum & candens, igni simillimum fit, pristina propriaque forma exutum; & quomodo solis luce perfusus aer in eandem transformatur luminis claritatem, adon non tam illuminatus quam ipsum lumen esse videatur; sic omnem tunc in sanctis humanam affectionem quodam ineffabili modo necesse erit à semetip, alique scere, atque in Dei ponitur transfundi voluntatem. Alioquin quomodo omnia in omnibus erit Deus, si in homine de homine quidquam supererit? manebit quidem substantia, sed in alia forma, alia gloria, aliaque potentia. Quando hoc erit? quis hoc videbit? quis possidebit? quando veniam & apparebo ante faciem Dei?

Domine Deus meus, tibi dixit cor meum, exquiravit te facies mea, faciem tuam Domine requiram. *Fuitas videbo templum sanctum tuum?*

Certè non desperandum, sed tamen qui non conetur hic, quantum quidem cum gratia poterit, suum illi cœlesti tanquam suæ regulæ conformare amorem, tantum sibi timere debet, quantum hæc potendunt Christi verba! non est aptus regno Dei, non est aptus diligendo Deo, non se propterea satis aptat cum gratia, quæ idcirco illi offertur, dum ad proprium sui contemptum excitatur.

TERTIA VERITAS.

Quantò felicius est illud gaudium, quod nemo à te potest tollere, tantò tu infelicius qui hoc à te tollis.

Ratio est, quia tantò es infeliciox, quantò magis poteras esse felix si voluisses.

Sed quantò felicius est illud gaudium, quod nemo à te potest tollere, & quod tamen à te tollis, tantò magis poteras esse felix si voluisses.

Ergo & tantò es infeliciox qui hoc à te tollis.

Tota ratiocinatio fati per se perspicua, sic potest illustrari clarius.

Primò quidem ad primam propositionem, tua culpa est, quòd id volueris unde infelix es: deinde culpa est gravior ob ingratitude nem maximi beneficii quod erat datum, ut nemo posset à te tollere gaudium tuum. Tertio pœna privationis illius gaudii, & sensus oppositæ illi tristitiæ longè est acerbior, in recordatione boni quo te ultò privasti, & quo si voluisses, jam fruereris. Denique nulla es commiseratione dignus, qui cum posses esse felix, si voluisses, maluisti esse infelix. *Quis miserebitur incantatori à serpente percusso? & Eccl. 11. omnibus qui appropiant bestiis? H. O. C. est judicium tuum quod ipse decrevisi.*

Quæ certè omnia cuius infelici declarant manifestè, quòd tantò est infeliciox, quantò magis poterat esse felix si voluisset. *In quam tam tribulationem deveni, & in quos fuctus tristitia in qua nunc sum, qui jucundus eram & dilectus in potestate mea. Nunc verò reminiscor majorum qua jeci. Cognovi ergo quia propterea invenerunt me mala ista; & ecce pereò tristitia magna in terra aliena. Sic infelix Antiochus, infelicitatis voluntariæ propositum nobis exemplar.*

Quæ